

der ikke hos den samme Mand skal inddrives mere end 50 Rd. Denne Begrændsning er udstemt i det andet Thing, saa at Reglen nu staa saaledes, at der haves Udpantningsret for enhver Fordring i Kraft af en Auktion over Løsøre. Reglen staa jo altsaa nu meget vid og undtagelsesfri, og jeg kan ikke negte, at det ser noget besynderligt ud, at naar f. Ex. en Mand gaar hen paa en Auktion og kjober et Skib og giver 120,000 Rd. for det, skulle disse 120,000 Rd. kunne inddrives hos ham ved Udpantning; men jeg tror, at det hører til den Slags Ting, hvorom det gjælder, at de støde, fordi de se noget besynderlige ud, men at der i Virkeligheden ikke er noget Farligt ved dem. For det Første vil det jo vel sjældent ske, at der gives Kredit for et saa stort Beløb, uden at man lader Bedkommende stille Sikkerhed eller paa andre Maader søge at betrygge sig, saa at det ikke vil komme til noget egentlig eksekutorisk Skridt, og dernæst maa det bemærkes, at selv om en Udpantningsforretning foretages i et saadant Tilfælde, er der ikke saa stor Skade derved, da der er Rettsmidler nok imod Udpantningsretten ifølge Lovens Indhold. Jeg tror derfor, at det er en Bestemmelse, hvorom man maa sige, at den vel ser besynderlig ud, men at den dog neppe vil kunne bevise synderlig Skade, og at der derfor ikke er Anledning til — saaledes forekommer det i det Mindste mig, men man maa jo afvente, hvad den høitærede Justitsminister maatte ville ytre i denne Retning — af Hensyn til dette Punkt at lade Lovforslaget vende tilbage til det andet Thing, saa meget mindre, som det maaske vil støde paa Banstikigheder i saa Henseende at gennemføre nogen Forandring. Dernæst vil jeg med Hensyn til det samme Punkt tillade mig en Bemærkning, egentlig nærmest i den Hensigt at faae en Slags Bekræftelse fra den høitærede Justitsministers Side paa min Opfattelse deraf. Det er med Hensyn til, at det vel maa antages, at de Bemærkninger, som i et Auktionskatalog gjøres om, hvem der er Kjøber af de enkelte Gjenstande, og hvor meget der er givet for dem, maa kunne afgive et tilstrækkeligt Fundament for en Udpantning, idet man vel maa være besejret til at betragte disse Kataloger som Bilag til Auktionsprotokollen. I modsat Tilfælde vil Bestemmelsen jo maaske kunne trænge til nogen Udtydning; men jeg antager, at den kan forstås saaledes. Det er blot det, jeg ønskede at nævne, for at den høitærede Justitsminister maaske kunde finde sig foranlediget til at udtale sig om dette Spørgsmaal.

Der er dernæst i § 6 en Bestemmelse, som vistnok maa erkjendes at være en Forbedring, idet der i denne Paragraf er truffet særlig Bestemmelse til Gunst for dem, der lade inddrive Underholdningsbidrag. De ere nemlig fritagne for Forpligtelsen til at indgive skriftlig Rekvizition, og der er dernæst ogsaa foreskrevet en simplere og lettere Form med Hensyn til Forkyndelsen af den Ud-

pantningskjendelse, som skal gaa forud for den virkelige Forretning.

Det maa vist anses for meget heldigt og berettiget, at der gjøres Alt, hvad der kan gjøres, naturligvis uden at svække Retssikkerheden, for at lette de Personer, der ere i dette Tilfælde, deres Retshjælp. Det er jo sædvanlig uægte Børns Mødre, fraseparerede Husfruer osv., der have Krav paa al den Understøttelse, som kan ydes dem ved en simpel og let Retshjælp. Dernæst vil jeg med et Par Ord omtale en Bestemmelse, som jeg for min Part ikke synes om, og som jeg ogsaa paa et tidligere Stadium har gjort megen Modstand imod, men som jeg paa den anden Side erkjender, ikke har den Bigtighed, at man for dens Skyld skulde lægge Sagen Hindringer i Veien. Det er en Bestemmelse i Slutningen af § 11, hvor det er sagt, at, hvis Rekvirentens Ret til at skride til Realisation ikke paa den foranstøttede Maade — nemlig ved Appel af Udlægsforretningen — er standstødt, kan Paastanden rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse, forsaavidt det Udpantede ikke allerede maatte være bortsolgt, men i modsat Fald kun paa Stadesløsholbelse. Dette bliver en isoleret Bestemmelse, som bliver uoverensstemmende med, hvad der ellers gjælder i vor Ret, og forsaavidt havde jeg ment, at det maaske var heldigt ikke at give en saadan Forfrist i denne Lov. Det er jo nemlig ellers hos os ikke Reglen, at man er idelullet fra at tilbagevindicere det Solgte, naar Auktionsforretningen omstødes. Det er jo hidtil den Regel, der gjaldt, og som vil komme til at gjælde for Fremtiden ved alle andre Arter af Eksekutioner og Evangsauktioner, at naar Debitor kan faae Auktionsforretningen annulleret, er han berettiget til at tilbagekjøbe det Solgte. Forfristen her kommer altsaa til at staa som en Undtagelse, der statueres her noget Særegent paa dette Gebet, men det er Noget, der i og for sig har stødt mig, idet jeg har ment, at det vilde være bedre at vente med denne Regels Gjennemførelse, indtil den kunde gennemføres ved alle Arter af Evangsauktioner og Eksekutioner. Bestemmelsen i sig selv er imidlertid vist ikke uhenigtsmæssig, og dens praktiske Betydning er vel meget ringe, saa at det ikke skal falde mig ind paa Grund af denne mere theoretiske Tvivl at reise nogen Modstand mod, at Sagen gaar sin jevne Gang.

Der er et Punkt endnu med Hensyn til Udpantninger, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, et Punkt, som jo i det andet Thing har fremkaldt endel Diskussion, og jeg vil her blot udtale, at jeg for min Part meget sympathiserer med den Udtydning, som i det andet Thing er bleven indført, det er nemlig Bestemmelsen om, at naar Udpantningsforretningen bliver omstødt, skal Rekvirenten godtgjøre Skyldneren al af Forretningen flydende Skade — det følger nu af sig selv — men dernæst er der